

תקציר

מטרת מחקר זה היא לבדוק את הקשר שבין תפקודי לב-ריאה של נפגעי אירוע מוחי לבין ביצועיהם בשלושה מבחני שדה מקובלים, המשמשים למדידת הרמה התפקודית בפעילויות יומיומיות. התפקוד הקרדיוסקולרי יימדד באמצעות שני מבדקים תת-מרביים: (א) מבדק עליה במדרגות ו (ב) מבדק הליכה על מסילה נעה. השוואה זו צפויה לקבוע באיזו מבין הפעילויות מבטאים מדדי צריכת החמצן בצורה טובה יותר את מגבלות התפקוד הנגרמות על ידי אירוע מוחי. הרציונאל לעריכת המחקר מבוסס על ההנחה, כי העלות האנרגטית הגבוהה של התנועה אצל נפגעי אירוע מוחי עשויה להוות חסם בהשתתפותם בפעילויות היום-יום, פעילויות בעלות אופי דורשני יותר מאשר המשימות המבוצעות במבחני השטח המקובלים, המודדים תפקודים עצמאיים בסיסיים בלבד. מציאת כלי אובייקטיבי להערכת מוגבלויות התפקוד הפיזיולוגי הנגרמות כתוצאה מאירוע מוחי תסייע בהבנת תפקודו של הרכיב הקרדיוסקולרי בעילות התנועה של נפגעי אירוע מוחי. שלוש השערות ייבחנו במחקר: (א) מבדק העלייה במדרגות מתאים יותר ממבדק ההליכה על המסילה, כמבחן ליכולת הגופנית באוכלוסית נפגעי אירוע מוחי, משום שפעילות זו מצריכה עבודה חיצונית רבה יותר. לכן, ניתן לצפות שהשונוות בין הנבדקים תוצג בצורה טובה יותר על ידי מבחן העלייה במדרגות, בעוד שבהליכה על המסילה יכולת התנועה של המשתתפים אינה באה לידי ביטוי במלואה; (ב) התגובה הלבבית יכולה לשמש לחיזוי צריכת החמצן בעת מאמצים תת-מירביים אצל נפגעי אירוע מוחי; (ג) קיים הבדל משמעותי בתגובה הקרדיוסקולרית למבחנים התת-מרביים בין נפגעי אירוע מוחי המטופלים בתרופות חוסמות בטא לבין נפגעי אירוע מוחי שאינם מטופלים בתרופות אלה. הקירת ההשערות תאפשר להעמיק את ההבנה של המנגנונים המגבילים את היעילות התנועתית אצל נפגעי אירוע מוחי.